Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

CONFESS

Și dacă adevărul rănește mai mult decât tăcerea?

COLLEEN HOOVER

Traducere din limba engleză și note de
IULIA ROȘCA-DROMERESCHI

EPICA
București, 2017

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Partea întâi

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

PROLOG

Auburn

Intru pe ușa spitalului, știind că e pentru ultima dată.

În lift, apăs pe cifra trei, care se luminează pentru ultima dată.

Ușile se deschid la etajul trei, iar eu îi zâmbesc asistentei medicale de gardă. Expresia ei e marcată de mila pe care o simte pentru mine, pentru ultima dată.

Trec de camera de aprovizionare, de capelă și de camera de odihnă pentru personal, pentru ultima dată.

Merg mai departe pe hol, privind înainte, curajoasă. Bat încetișor în ușa camerei lui și aștept ca Adam să mă invite înăuntru — pentru ultima dată.

— Intră.

Cumva, vocea lui e încă plină de speranță, iar eu habar n-am cum de reușește.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Stă întins pe spate, în pat. Când mă vede, mă liniștește cu un zâmbet și ridică pătura, invitându-mă lângă el. Grilajul e deja lăsat, așa că mă urc în pat și îi înconjor pieptul cu brațul. Picioarele ni se împletesc. Îmi cufund fața în gâtul lui, căutându-i căldura, pe care nu o găsesc.

Astăzi e rece.

Se foiește până când ajungem în poziția noastră obișnuită, cu brațul lui stâng sub mine și cu cel drept deasupra mea, trăgându-mă spre el. Îi ia ceva mai mult decât de obicei să-și găsească poziția, iar respirația i se accelerează cu fiecare mișcare, cât de mică.

Încerc să nu remarc lucrurile astea, dar e greu. Sunt conștientă de slăbiciunea lui tot mai pronunțată, de pielea tot mai palidă, de fragilitatea vocii. Pe zi ce trece, observ cum se îndepărtează tot mai mult, iar eu nu pot face nimic să împiedic asta. Nimeni nu poate decât să asiste.

Știm deja de șase luni că se va termina astfel. Firește, ne-am rugat pentru un miracol, însă în viața reală nu se petrec asemenea miracole.

Închid ochii când buzele reci ale lui Adam îmi ating fruntea. Mi-am spus că nu voi plânge. Știu că nu e posibil, dar pot măcar să fac toate eforturile să-mi împiedic lacrimile să curgă în voie.

— Sunt atât de trist, șoptește el.

Cuvintele acestea nu se potrivesc deloc cu optimismul lui obișnuit, însă mă liniștesc. Sigur că nu-mi doresc să fie trist, dar am nevoie să-mi împărtășească tristețea acum.

— Și eu.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Vizitele noastre din ultimele săptămâni au fost, în mare parte, pline de râsete și discuții — indiferent cât de forțate. Nu aș vrea ca azi să fie diferit, însă știm că e ultima vizită și e imposibil să găsim vreun subiect amuzant. Nu avem nici subiecte de discuție. Vreau doar să plâng cu el și să urlu despre cât e de nedrept totul, însă aș distruge amintirea aceasta.

Când doctorii din Portland au spus că nu se mai poate face nimic pentru el, părinții lui au decis să-l transfere la un spital din Dallas. Asta nu fiindcă ar fi sperat într-un miracol, ci pentru că familia lor locuiește în Texas, iar ei au considerat că ar fi mai bine să fie aproape de fratele lui și de celelalte persoane care îl iubesc. Adam se mutase în Portland, împreună cu părinții, cu doar două luni înainte să începem să ne vedem, cu un an în urmă.

Adam a decis că se va întoarce în Texas numai dacă mi se permitea și mie să îl însoțesc. Am dus o luptă grea ca să-i convingem atât pe părinții mei, cât și pe ai lui să accepte, însă Adam a argumentat că el era pe moarte, așa că avea dreptul să decidă pe cine va avea alături și ce se va întâmpla când va sosi momentul acela.

Au trecut cinci săptămâni de când am venit în Dallas și amândoi nu mai avem niciun pic de înțelegere din partea părinților noștri. Mi s-a spus că trebuie să mă întorc imediat în Portland, altfel părinții mei vor fi acuzați de abandon școlar. Dacă nu ar fi fost vorba despre asta, părinții lui Adam mi-ar fi putut permite să rămân, însă ultimul lucru de care au nevoie ai mei acum ar fi un proces.

Zborul meu este astăzi. Am epuizat toate ideile care i-ar putea convinge că nu trebuie să fiu în avion. Nu i-am spus lui

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Adam și nici n-o voi face, dar seara trecută, după ce mi-a ascultat rugămințile, mama lui, Lydia, și-a declarat — în sfârșit — părerea sinceră.

— Ai cincisprezece ani, Auburn. Crezi că sentimentele tale pentru el sunt adevărate, însă îl vei uita într-o lună. Noi, cei care l-am iubit din ziua în care s-a născut, va trebui să suferim pierderea lui până când vom muri. Noi suntem oamenii de care are nevoie acum.

E ciudat să știi, la cincisprezece ani, că tocmai ai auzit cele mai dure cuvinte din viața ta. Nici măcar nu am știut ce să îi răspund. Cum ar putea o fată de cincisprezece ani să-și apere iubirea, dacă iubirea îi este trecută cu vederea de toți? E imposibil să te justifici în fața lipsei de experiență și a vârstei. Și poate că au dreptate. Poate că nu știm ce înseamnă iubirea așa cum știe un adult, dar cu siguranță o simțim.

În momentul acesta, e pe punctul de a ne frânge inimile.

— Cât timp mai ai? întreabă Adam, iar degetele lui îmi desenează cercuri delicate pe braț, pentru ultima dată.

— Două ore. Mama ta și Trey sunt jos. Mă așteaptă. Au spus că trebuie să plecăm în zece minute, dacă vrem să ajungem la timp.

— Zece minute, repetă el încet. Nu e suficient ca să-ți împărtășesc toată înțelepciunea pe care am acumulat-o pe patul de moarte. Am nevoie măcar de cincisprezece; douăzeci, cel mult.

Râsul meu e, probabil, cel mai jalnic și mai trist de care am fost vreodată capabilă. Intuim amândoi disperarea din vorbele lui, iar el mă strânge mai aproape, dar nu cu mult. I-a mai

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

rămas foarte puțină putere, chiar și față de ieri. Mă mângâie pe cap și îmi sărută părul.

— Vreau să-ți mulțumesc, Auburn, spune el. Pentru multe lucruri. Dar, mai ales, vreau să-ți mulțumesc că ești la fel de revoltată ca mine.

Râd din nou. Adam e mereu pus pe glume, chiar și când știe că sunt ultimele.

— Trebuie să fii mai precis, Adam, fiindcă sunt revoltată din multe motive acum.

Își slăbește îmbrățișarea și face un efort imens să se întoarcă, să mă privească în ochi. Am putea spune că ochii lui sunt căprui, dar nu sunt. Sunt nuanțe suprapuse de verde și maro, care se ating fără să se amestece, creând cea mai intensă privire care s-a îndreptat vreodată spre mine. Ochii aceștia erau, cândva, cea mai strălucitoare parte a lui, însă acum sunt învinși de o soartă nemiloasă, care le șterge treptat culoarea.

— Mă refer mai ales la cât de ofticați suntem pe Moarte, fiindcă e o ticăloasă lacomă. Dar cred că vorbesc și despre părinții noștri, care nu înțeleg nimic din toate astea. Care nu mi-au permis s-o am aici, cu mine, pe singura persoană pe care mi-o doresc alături.

Are dreptate. Sunt foarte supărată din ambele motive. Dar am discutat deja asta de prea multe ori în ultimele zile și știm că noi am pierdut, iar ei au câștigat. În momentul acesta vreau doar să mă concentrez asupra lui și să absorb fiecare centimetru cub de prezență, cât mai este posibil.

— Ai spus că ai multe lucruri pentru care vrei să-mi mulțumești. Care ar fi următorul?

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Zâmbește și îmi mângâie fața. Degetul mare îmi atinge buzele, iar eu îmi simt inima avântându-se spre el, într-o încercare disperată de a rămâne acolo, în timp ce carcasa mea goală e obligată să se întoarcă în Portland.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru că mi-ai permis să fiu primul, spune el. Și pentru că ai fost prima pentru mine.

Zâmbetul îl transformă, pentru o clipă, dintr-un băiat pe patul de moarte într-un adolescent chipeș, plin de viață, care-și amintește de prima lui noapte de dragoste.

Cuvintele lui și propria lui reacție la ele îmi schițează pe față un zâmbet stânjenit, când mă gândesc la noaptea aceea. A fost înainte să știm că urma să se mute înapoi în Texas. Îi cunoșteam deja diagnosticul și încă ne luptam să îl acceptăm. Am petrecut o seară întreagă discutând despre lucrurile pe care le-am fi putut trăi împreună, dacă am fi avut șansa: călătorii, căsătorie, copii (inclusiv numele pe care le-ar fi primit), toate locurile în care ne-am fi putut muta și, evident, sexul.

Am fost de părere că am fi avut o viață intimă fenomenală, dacă ni s-ar fi dat șansa. Am fi fost invidiați de toți prietenii. Am fi făcut dragoste în fiecare dimineață, înainte să mergem la serviciu, și în fiecare seară, înainte să adormim; uneori, și între cele două momente.

Am râs atunci, însă conversația s-a stins curând, fiindcă ne-am dat seama că era unul dintre aspectele relației noastre asupra cărora încă aveam control. Nu puteam decide nimic altceva pentru viitor, însă puteam avea singurul lucru pe care moartea nu ni-l putea răpi.

Nici măcar nu am discutat. Nu aveam de ce. Imediat ce m-a privit și mi-am văzut gândurile reflectate în ochii lui, am

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

început să ne sărutăm și nu ne-am mai oprit. Ne-am sărutat în timp ce ne dezbrăcam, în timp ce ne atingeam, în timp ce plângeam. Ne-am sărutat până când am terminat și chiar și atunci am continuat să ne sărutăm, sărbătorind mica victorie împotriva vieții și a morții și a timpului. Ne-am sărutat și după aceea, când m-a ținut în brațe și mi-a spus că mă iubește.

Așa mă ține în brațe și mă sărută și acum. Mâna lui îmi atinge gâtul, iar buzele lui le despart pe ale mele, de parcă ar deschide o scrisoare sumbră de rămas-bun.

— Auburn, șoptesc buzele lui peste ale mele. Te iubesc atât de mult.

Simt gustul lacrimilor mele în sărutul nostru și detest faptul că distrug ultimele noastre clipe cu slăbiciunea mea. Se retrage și își apasă fruntea pe a mea. Mă lupt pentru mai mult aer, însă panica se instalează, îmi cuprinde sufletul și mă împiedică să gândesc. Tristețea e un val de căldură care îmi urcă în piept și provoacă o presiune de nedescris, pe măsură ce se apropie de inimă.

— Spune-mi ceva despre tine ce nu știe nimeni.

Vocea lui e întreruptă de lacrimi. Mă privește.

— Ceva ce pot păstra numai pentru mine.

În fiecare zi îmi cere asta și în fiecare zi îi spun ceva ce nu am mai rostit cu voce tare. Cred că îl consolează să știe despre mine lucruri pe care nimeni altcineva nu le va mai ști. Închid ochii și mă gândesc, în timp ce mâinile lui continuă să mângâie fiecare părticică din mine la care pot ajunge.

— Nu am spus nimănui ce-mi trece prin minte înainte să adorm, seara.

Mâna lui se oprește pe umărul meu.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

— Ce-ți trece prin minte?

Deschid ochii și îl privesc.

— Mă gândesc la toți oamenii care îmi doresc să moară în locul tău.

Nu răspunde, în primă fază, dar mâna lui își reia mișcările, mângâindu-mi brațul până când ajunge la degete, pe care le cuprinde într-ale lui.

— Pun pariu că nu ajungi foarte departe.

Mă forțez să zâmbesc și clatin din cap.

— Ba da. Chiar foarte departe. Uneori epuizez toate numele pe care le știu, așa că încep să spun numele unor persoane pe care nu le-am întâlnit niciodată. Alteori, inventez nume.

Adam știe că nu e adevărat ce spun, dar îi face bine să audă asta. Cu degetul mare, îmi șterge lacrimile de pe obraz, iar eu sunt furioasă că nu am putut lăsa să treacă nici zece minute fără să plâng.

— Iartă-mă, Adam. M-am străduit să nu plâng.

Privirea i se înduioșează când răspunde.

— Dacă ai fi ieșit din camera asta fără să plângi, m-ai fi distrus.

Când aud asta, nu mă mai abțin. Îi strâng în pumn o bucată de cămașă și încep să suspin la pieptul lui, în timp ce mă ține în brațe. Printre lacrimi, încerc să-i ascult inima și vreau parcă să-i blestem tot corpul fiindcă a fost atât de lipsit de eroism.

— Te iubesc atât de mult. Vocea lui e întretăiată, plină de teamă. Te voi iubi mereu. Chiar și când nu voi putea.

Lacrimile mi se întețesc.

— Și eu te voi iubi pentru totdeauna. Chiar și când n-ar trebui.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Ne agățăm unul de celălalt, iar tristețea noastră e atât de cumplită, încât mi se pare greu să-mi doresc să-i supraviețuiesc. Îi spun că îl iubesc pentru că trebuie s-o știe. Îi spun că îl iubesc, din nou. O spun iar și iar, de mai multe ori decât am spus-o vreodată. De fiecare dată când o spun, el îmi răspunde la fel. Ne spunem cuvintele acestea atât de mult, încât nici nu mai știu cine repetă după cine, însă continuăm să le spunem, până când fratele lui, Trey, mă atinge pe braț și îmi spune că e timpul să plecăm.

Ne-o spunem în timp ce ne sărutăm pentru ultima dată.

Ne-o spunem în timp ce ne strângem în brațe.

Ne-o spunem în timp ce ne sărutăm iar pentru ultima dată.

Încă o spun...

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL UNU

Auburn

Mă foiesc în scaun în timp ce el îmi spune care este onorariul pentru o oră de consultanță. N-am nicio șansă să-mi permit, nu cu banii pe care îi câștig acum.

— Scadeți prețul pentru persoanele cu venituri mici? îl întreb.

Cutele din jurul gurii i se accentuează, fiindcă se străduiește să nu se încrunte. Își încrucișează mâinile peste biroul din mahon, unindu-le și apăsându-și degetele mari.

— Auburn, ce îmi ceri să fac costă bani.

Nu mai spune.

Se lasă în spătar, trăgându-și brațele înapoi și odihnindu-le pe burtă.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Avocații sunt precum nunțile: primești pentru ce plătești.

Nu are sens să îi spun ce analogie oribilă a făcut. Privesc spre cartea de vizită din mâna mea. Are niște recomandări excelente și știam că avea să coste, însă nu aveam idee cât de scump. O să am nevoie de al doilea job, poate chiar de al treilea. De fapt, o să jefuiesc o nenorocită de bancă.

— Și nu există garanția că judecătorul va decide în favoarea mea?!

— Singura promisiune pe care o pot face este că mă voi strădui să se întâmple asta. Conform documentelor completate în Portland, te-ai pus într-o situație dificilă, așa că va dura.

— Am timp, mormăi eu. Mă întorc de îndată ce iau primul salariu.

Îmi spune să stabilesc o întâlnire prin intermediul secretarei, apoi mă trimite înapoi în căldura din Texas. Locuiesc aici de trei săptămâni, iar până acum corespunde întru totul imaginii mele despre acest stat: este umed, fierbinte și singuratic.

Am crescut în Portland, Oregon, și am presupus că nu voi pleca niciodată de acolo. Am vizitat Texasul când aveam 15 ani și, deși acea excursie nu a fost una plăcută, n-aș fi renunțat la nicio secundă; spre deosebire de acum, când aș face orice numai să mă întorc în Portland.

Îmi pun ochelarii de soare la ochi și mă îndrept spre apartament. Centrul Dallasului nu seamănă deloc cu centrul Portlandului. Cel puțin, în Portland, aveam acces la aproape tot ce avea de oferit orașul, la o distanță confortabilă de mers pe jos. Dallas este extins și ocupă mult spațiu — și oare am precizat ceva despre căldură? E groaznic de cald. A trebuit să-mi vând mașina ca să-mi permit să mă mut, așa că trebuie

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

să aleg între transportul public și mersul pe jos, ținând cont că economisesc orice bănuț ca să-mi pot permite avocatul cu care tocmai m-am întâlnit.

Nu pot să cred că s-a ajuns la asta. Nici măcar nu mi-am făcut o clientelă la salonul unde lucrez, așa că va trebui să îmi caut al doilea job. Doar că habar n-am cum să găsesc timpul necesar, ținând cont de programul haotic al Lydiei.

Că tot veni vorba despre Lydia, formez numărul ei de telefon și aștept să răspundă. După ce intră căsuța vocală, mă întreb dacă să-i las un mesaj sau să revin mai târziu. Oricum sunt sigură că șterge mesajele fără să le asculte, așa că închei apelul și las telefonul să cadă înapoi în geantă. Simt cum gâtul și obrajii îmi iau foc treptat, iar ochii mi se împăienjenesc. Este a treisprezecea oară când merg acasă în noul stat, într-un oraș în care toți locuitorii sunt străini, însă am de gând să fie prima dată când nu ajung acasă cu lacrimi în ochi. Vecinii mei or fi crezând deja că sunt nevrotică.

Doar că drumul spre casă e foarte lung, iar drumurile lungi mă fac să îmi analizez viața — asta mă face să plâng. Mă opresc și mă uit în vitrina uneia dintre clădiri, să văd dacă mi-a curs rimelul. Îmi privesc reflexia și nu-mi place ce văd.

O fată care urăște deciziile pe care le-a luat în viață.

O fată care-și detestă cariera.

O fată căreia îi este dor de Portland.

O fată care are nevoie disperată de al doilea job — acum o fată care citește un anunț ce spune CĂUTĂM PERSONAL, lipit pe vitrină.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CĂUTĂM PERSONAL

Ciocăniți dacă sunteți interesați.

Mă dau un pas înapoi și analizez clădirea în fața căreia mă aflu. Am trecut pe lângă ea în fiecare zi a navetei mele și n-am remarcat-o, probabil fiindcă îmi petrec diminețile la telefon și după-amiezile cu ochii în lacrimi, și nu am cum să observ clădirile.

CONFESS[1]

Asta e tot ce spune anunțul. Cuvântul mă îndeamnă să cred că ar putea fi vorba despre o biserică, însă nu pare deloc probabil, ținând cont de vitrinele aliniate pe fațadă. Sunt acoperite cu bucățele de hârtie de diverse dimensiuni și forme, ascunzând ce se află în clădire de privirile din exterior și îndepărtând orice speranță de a vedea înăuntru. Bucățelele de hârtie cuprind fraze și cuvinte, scrise de mâini diferite. Mă apropii și citesc câteva.

În fiecare zi sunt recunoscătoare că soțul meu și fratele său seamănă perfect. Înseamnă că șansele ca soțul meu să afle că fiul nostru nu este al lui sunt foarte reduse.

Îmi duc mâna la piept. Ce naiba e asta? Mai citesc una.

N-am mai vorbit cu copiii mei de patru luni. Mă sună de sărbători și de ziua mea, dar niciodată în perioadele dintre ele. Nu îi învinuiesc, fiindcă am fost un tată groaznic.

Și încă una.

---

[1] Mărturisește, recunoaște (în limba engleză, în original) (n. tr.)